

ही माझी कहाणी आहे

नमस्कार मित्रांनो. तर, 'रॅपचर पझल' हे पुस्तक कसे अस्तित्वात आले याची कहाणी आणि माझा थोडासा अनुभव मी तुमच्यासोबत शेअर करू इच्छिते. माझा जन्म १९७३ साली मोझेस कुटुंबात झाला, ज्या काळात अमेरिकेत गर्भपात कायदेशीर झाला होता आणि बाळांची हत्या सुरू झाली होती. अगदी त्याचप्रमाणे, ज्या काळात मोझेसचा जन्म झाला, त्याच काळात त्यांच्या देशात लहान मुलांची हत्या केली जात होती. माझ्या आई-वडिलांनी मला रेनी हे नाव दिले, ज्याचा अर्थ 'पुनर्जन्म' असा होतो.

माझा सांभाळ एका ख्रिस्ती कुटुंबात झाला. मी सुमारे ४ किंवा ५ वर्षांचा लहान मुलगा असताना, मला तीन वेळा एक स्पष्ट आवाज ऐकू आला. प्रत्येक वेळी, मी माझ्या आईकडे जाऊन तिला विचारायचो की तिला काय हवं आहे, आणि प्रत्येक वेळी ती मला सांगायची की तिने मला बोलावलेलं नाही. ती म्हणाली की कदाचित बाहेर कोणीतरी मला बोलावत असेल, म्हणून मी बघायला गेलो, पण तिथे कोणीही नव्हतं आणि मला खात्री होती की तो आवाज घरातूनच येत होता आणि घरात फक्त माझी आईच होती. काही वर्षांनंतर, माझ्या संडे स्कूलच्या शिक्षिकेने मला शमुवेलची गोष्ट सांगितली आणि सांगितले की प्रभूने त्याला तीन वेळा कसे बोलावले होते आणि प्रत्येक वेळी त्याला वाटले की एली त्याला बोलावत आहे, पण प्रत्यक्षात स्वतः प्रभूच शमुवेलचे नाव घेत होते. मी माझ्या संडे स्कूलच्या शिक्षिकेला सांगितले की माझ्यासोबतही असेच घडले होते आणि त्यावर त्या म्हणाल्या, “कदाचित शमुवेलप्रमाणेच प्रभूने तुझ्या जीवनासाठीही एक विशेष बोलावणे ठेवले असेल.” मला हेही आठवतं की लहानपणी मी ऐकलं होतं की परमेश्वर मोशेबरोबर एका मित्राप्रमाणे बोलत असे आणि मला त्याचा प्रचंड हेवा वाटायचा व परमेश्वराने माझ्याशीही एका मित्राप्रमाणे बोलावं अशी माझी तीव्र इच्छा होती.

मी वयाच्या १२ व्या वर्षी ख्रिस्ती धर्मापासून दूर झालो आणि खूप बंडखोर, रागीट आणि स्वार्थी झालो. मला ख्रिस्ती धर्माचा तिरस्कार वाटू लागला कारण प्रभूची लोकांना क्षमा करण्याची आणि 'दुसरा गाल पुढे करण्याची' शिकवण, जी मला भिऱ्यांसाठी वाटत होती आणि ज्यांनी मला दुखावले होते त्यांच्यावर सूड घेण्यासाठी मला कोणतीही संधी देत नव्हती. खरं तर, मला त्रास दिला जात होता आणि मला स्वतःचा बचाव करायचा होता, पण मला वाटले की ख्रिस्ती धर्म मला तसे करू देत नाही आणि म्हणून मी स्वतःचा बचाव करण्यासाठी बोटही न उचलता लोकांना मला मारू दिले. अखेरीस मी इतका द्वेषाने भरून गेलो की मला माझ्या स्वतःच्या आयुष्याचाही तिरस्कार वाटू लागला आणि ते संपवायचे होते. माझ्या नियोजित आत्महत्येच्या दोन आठवड्यांपूर्वी, मी कोणालातरी अनंतकाळाबद्दल बोलताना ऐकले आणि नरकात अनंतकाळ यातना भोगण्याची मला खूप भीती वाटू लागली. मी देवाला आर्ततेने विनवले की मला जगण्याचे फक्त एक कारण दे, जेणेकरून मी आत्महत्या करणार नाही, पण त्याला सांगितले की मला ख्रिस्ती व्हायचे नाही कारण ज्यांनी मला दुखावले त्यांना क्षमा करणे आणि जे माझ्याशी वाईट वागले त्यांच्याशी चांगले वागणे मला नको होते. मी देवाला सांगितले की, जर त्याने मला जगण्यासाठी काहीतरी ध्येय दिले, तर म्हातारपणी मरणाच्या दारात असताना मी ख्रिस्ती होईन, जेणेकरून मला अनंतकाळचे जीवन मिळेल आणि नरकात जावे लागणार नाही. ज्या क्षणी मी हे म्हटले, त्या क्षणी माझ्यामध्ये एक उबदार शक्ती आल्याचे मला जाणवले आणि माझ्या संपूर्ण शरीरावर शहारे आले. जणू कोणीतरी मला मिठी मारत आहे असे वाटले आणि मला प्रेम मिळाल्याची जाणीव झाली. मला एक आवाज ऐकू आला, जो माझे नाव घेत होता आणि सांगत होता की तो माझ्यावर प्रेम करतो. मला माहित होते की तो माझा स्वतःचा आवाज असू शकत नाही, कारण मी स्वतःवर अजिबात प्रेम करत नव्हते. मी घरी गेले आणि त्या आवाजाशी बोलू लागले, प्रश्न विचारू लागले

आणि त्या आवाजाने माझ्या प्रत्येक प्रश्नाचे उत्तर दिले. मी जे नेहमी शोधत होते ते मला अखेर सापडले होते – देवाबरोबरची मैत्री. याची सुरुवात मी अवघ्या १३ वर्षांची असताना झाली आणि आता ते माझ्या निर्माणकर्त्यासोबतचे एक खरे प्रेमप्रकरण बनले आहे. मी आता जवळजवळ ४० वर्षांपासून ख्रिस्ती आहे आणि जवळजवळ ३० वर्षांपासून पूर्णवेळ सेवाकार्यात आहे. मला एक अद्भुत पती आणि ५ सुंदर मुले आहेत, जे सर्व येशूवर प्रेम करतात.

प्रभूशी असलेल्या माझ्या नात्यामुळेच मी माझ्या आयुष्यात अनेक निर्णय घेतले आहेत. त्याचा आवाज ऐकून आणि त्याने सांगितल्याप्रमाणे वागल्यामुळेच मी आज या स्थानी पोहोचलो आहे. मी अशी अनेक उदाहरणे देऊ शकेन, जसे की प्रभूने मला काहीतरी करण्यास सांगितले आणि मी त्याचे पालन केले, ज्यामुळे मला मोठे प्रतिफल मिळाले; किंवा त्याने मला सांगितले की काहीतरी घडेल आणि ते अगदी त्याच्या सांगण्याप्रमाणेच घडले; किंवा असे प्रसंग जिथे त्याने मला काहीतरी करण्यास किंवा न करण्यास मार्गदर्शन केले आणि तो योग्य निर्णय ठरला. मी तुम्हाला असा एकही प्रसंग सांगू शकत नाही, जिथे त्याने मला काही सांगितले आणि ते खोटे ठरले; किंवा त्याने मला असा एखादा भयंकर निर्णय घेण्यास प्रवृत्त केले, ज्याचा मला नंतर पश्चात्ताप झाला. मी त्याचा आवाज ऐकल्यामुळे त्याने मला नेहमीच सर्व सत्याकडे नेले आहे आणि माझा मार्ग सरळ केला आहे.

मी हायस्कूलमध्ये असताना, गणितात मी विलक्षण हुशार होतो. मी 'मॅथ अकॅडमिक गेम्स टीम'मध्ये होतो आणि आमच्या संघाने राज्यस्तरीय चॅम्पियनशिप जिंकली, ज्यामुळे मला आमच्या स्थानिक कॉलेजमध्ये पूर्ण शिष्यवृत्ती मिळाली. माझ्या गणिताच्या शिक्षकांची संपूर्ण राज्यासाठी 'वर्षातील सर्वोत्तम शिक्षक' म्हणून निवड झाली. हायस्कूलमधील माझ्या दुसऱ्या एका गणिताच्या शिक्षकांनी मला सांगितले की, त्यांनी आजपर्यंत शिकवलेल्या विद्यार्थ्यांमध्ये मी सर्वोत्तम गणिती विद्यार्थी होतो आणि त्यांनी मला माझ्या करिअरमध्ये माझ्या गणितीय कौशल्यांचा उपयोग करण्यासाठी जोरदार प्रोत्साहन दिले. पण माझ्या मनाला धर्मप्रसारक बनून जगातील न पोहोचलेल्या लोकांपर्यंत पोहोचायचे होते, म्हणून मी माझी पूर्ण शिक्षण शुल्काची शिष्यवृत्ती सोडून त्याऐवजी बायबल कॉलेजमध्ये जाण्याचा निर्णय घेतला. मी हे यासाठी सांगत आहे कारण मला त्या देवाला गौरव द्यायचा आहे, ज्याने मला या गणितीय क्षमता दिल्या, ज्यामुळे मी मतय २४ मध्ये येशूने सांगितलेले कोडे आणि महासंकटाचे 'दिवस कमी होणे' समजू शकलो.

तर, डिसेंबर २००० मध्ये काय घडले ज्यामुळे मी 'रॅप्चर पझल बुक' हे पुस्तक लिहिले आणि पूर्ण केले, हे मी तुमच्यासोबत शेअर करू इच्छितो. हे पुस्तक एक अपूर्ण काम आहे आणि मी ते २०१२ मध्ये लिहायला सुरुवात केली होती. त्यामुळे ते पूर्ण करायला १३ वर्षांहून अधिक काळ लागला. जसा जसा प्रभू मला गोष्टी दाखवत आहे, तसे मी अजूनही पुस्तकात छोटे छोटे भाग जोडत आहे. मी जानेवारी २००१ मध्येच अभ्यास आणि संशोधन सुरू केले होते, त्यामुळे या कोड्याचे सर्व तुकडे योग्य जागी बसवायला मला २५ वर्षांहून अधिक काळ लागला.

तर, डिसेंबर २००० मध्ये परत येऊया. याच काळात प्रभूने मला कोड्याचे तुकडे द्यायला सुरुवात केली. त्यावेळी मला कल्पना नव्हती की तो मला एका कोड्याचे तुकडे देत आहे आणि फेब्रुवारी २०१३ पर्यंत मला ते पूर्णपणे समजले नव्हते. १२ वर्षे, मला खूप गोंधळल्यासारखे वाटत होते आणि जणू काही प्रभूने माझी फसवणूक केली आहे असेही वाटत होते, कारण मला हे समजले नव्हते की तो मला केवळ कोड्याचे असे तुकडे देत होता, जे सर्व एकत्र येऊन 'रॅप्चर'च्या घटनांसाठी आणि ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील दुसऱ्या आगमनासाठी अत्यंत विशिष्ट तारखांकडे निर्देश करतील. डिसेंबर २००० पासून डिसेंबर २०१२ पर्यंत, मला वाटत होते की प्रभू मला 'रॅप्चर'ची तारीख दाखवत आहे आणि माझ्या हे लक्षात आले नाही की तो मला केवळ एका मोठ्या कोड्याचे तुकडे देत होता, जे अखेरीस पूर्णपणे जुळून येतील.

तर, डिसेंबर २००० मध्ये, मी प्रार्थना करत असताना प्रभू माझ्याकडे आले आणि त्यांनी मला सांगितले की, जसे ते शलमोनाकडे आले होते, तसेच ते माझ्याकडेही येत आहेत आणि मला एक गोष्ट देतील. त्यांनी मला निर्णय घेण्यापूर्वी काळजीपूर्वक विचार करण्यास सांगितले, कारण मी त्यांच्याकडे जे काही मागेन ते मला देतील. काय मागावे याचा काही काळ विचार केल्यानंतर, मी माझ्या दोन सर्वात मोठ्या इच्छा घेऊन त्यांच्याकडे परत आलो. पहिली इच्छा ही होती की, जेव्हा मी न्यायदिनी त्यांच्यासमोर उभा राहीन, तेव्हा मी शुद्ध अंतःकरणाने त्यांच्यासमोर उभा राहीन आणि मी माझे जीवन जसे जगलो आहे, त्याबद्दल ते प्रसन्न व्हावेत. माझी दुसरी सर्वात मोठी इच्छा ही होती की, त्यांनी माझ्या जीवनाचा उपयोग त्यांच्या राज्यासाठी लाखो लोकांपर्यंत पोहोचण्यासाठी करावा. कोणती इच्छा अधिक मोठी आहे हे मी ठरवू शकत नव्हतो, पण मग माझ्या मनात त्या वचनाचा विचार आला, ज्यात म्हटले आहे की, तुम्ही संपूर्ण जग मिळवू शकता, पण तुमचा स्वतःचा आत्मा गमावून बसाल. मी विचार केला की, ख्रिस्तासाठी जग जिंकणे आणि त्या प्रक्रियेत माझा स्वतःचा आत्मा गमावणे माझ्यासाठी शक्य आहे का. म्हणून मी प्रभूंना सांगितले की, जर मला फक्त एकच गोष्ट निवडायची असेल, तर ती पहिली असेल. त्यांनी मला सांगितले की, मी शहाणपणाने निवड केली आहे.

मग त्याने मला विचारले, “जर तू माझ्या राज्यात सर्वकाळ सर्वात कनिष्ठ असशील आणि सर्वकाळात प्रत्येकजण तुला कमी लेखत असेल, पण तरीही मी तुझ्यावर प्रसन्न असेन, तर ते तुला चालेल का?” त्या प्रश्नाचे उत्तर देणे माझ्यासाठी खूप कठीण होते, कारण मला त्याच्या राज्यात महान मानले जावे असे वाटत होते आणि कोणीही, विशेषतः सर्वकाळ, मला तुच्छ लेखू नये असे मला वाटत होते. पण माझ्या लक्षात आले की, प्रभू माझ्यावर प्रसन्न असणे हेच खऱ्या अर्थाने महत्वाचे होते आणि इतर कोणी प्रसन्न आहे की नाही याने काही फरक पडत नव्हता. म्हणून, मी शेवटी त्याला म्हणालो, “हो, ते मला चालेल.”

हे घडल्यानंतर लगेचच, मला माझ्या आजीबद्दल एक स्वप्न पडले, जिचे सुमारे ९ वर्षांपूर्वी निधन झाले होते. मी तिच्या खूप जवळ होतो आणि माझ्या आयुष्यावर तिचा खूप मोठा प्रभाव होता. ते स्वप्न इतके खरे वाटत होते की, जणू काही मी संपूर्ण रात्र फक्त तिच्याशी बोलण्यात आणि तिच्यासोबत घालवली होती. जेव्हा मी जागा झालो, तेव्हा माझ्या हृदयाला इतका आनंद झाला होता, जणू काही मी खरोखरच तिच्यासोबत होतो. आम्ही अनेकदा एकत्र एक गोष्ट करायचो, ती म्हणजे कोडी सोडवणे. तिला कोडी सोडवायला खूप आवडायचे. मला त्यावेळी कोडी तितकीशी आवडत नव्हती, पण मला तिच्यासोबत वेळ घालवायला खूप आवडायचे, म्हणून मी तिच्यासोबत ती मोठी कोडी सोडवायचो, जी पूर्ण करायला आठवडे लागायचे. आम्ही एकत्र कोडी सोडवण्यात घालवलेल्या त्या अनेक तासांमधूनच माझी कोडी सोडवण्याची आवड सुरू झाली. त्यावेळी मला याची कल्पनाही नव्हती की, परमेश्वर मला आतापर्यंतचे सर्वात मोठे कोडे सोडवण्यासाठी देणार आहे आणि तो मला त्या कोड्याचा पहिला तुकडा देणार आहे.

स्वप्नानंतर लगेचच, प्रभू माझ्याशी बोलले आणि म्हणाले की १ जानेवारी हे परराष्ट्रीय लोकांच्या तुताऱ्यांच्या सणाचे आणि नवीन सहस्रकाच्या सुरुवातीचे प्रतीक आहे. मला बायबलमधील भविष्यवाणीत फारसा रस नव्हता, पण मी तुताऱ्यांच्या सणाबद्दल ऐकले होते आणि मला माहित होते की काही ख्रिस्ती लोक शिकवतात की ‘रॅप्चर’ (उद्धार) तुताऱ्यांच्या सणाच्या दिवशी होईल, म्हणून मला आश्चर्य वाटले की प्रभू मला सांगत आहेत का की ‘रॅप्चर’ १ जानेवारीला होईल, जो दिवस काही दिवसांवरच होता. मी खूप उत्सुक होतो. काहीच घडले नाही आणि मला आश्चर्य वाटले की त्यांचा अर्थ काय आहे. ४ जानेवारी रोजी, पहाटे सुमारे १ वाजता, प्रभू माझ्याशी बोलले आणि हे शब्द म्हणाले: “तू योहान बाप्टिस्तासारखा होशील आणि असे काहीतरी लिहीशील जे लाखो लोकांना येणाऱ्या फसवणुकीपासून वाचवण्यास मदत करेल. जसा माझा आवाज तुतारीसारखा आहे आणि मी सांगितलेला सृष्टीचा शेवटचा दिवस सहावा होता.” “त्याचप्रमाणे सहाव्या दिवसाच्या शेवटी आणि सातव्या दिवसाच्या सुरुवातीला शेवटचा रणशिंग वाजे. सहाव्या दिवसाच्या शेवटी

मी तुमच्याकडे येईपर्यंत वाट पाहा.” मला आठवतंय, मी माझ्या पतीला उठवलं आणि प्रभूने मला काय सांगितलं होतं ते त्याला सांगितलं. मग मी खाली जाऊन अमेरिकेत राहणाऱ्या माझ्या आई-वडिलांना आणि बहिणींना फोन केला आणि प्रभूने काय सांगितलं होतं ते त्यांना सांगितलं. मी भारावून गेले होते. मला आठवतंय, मला मरीयेसारखं वाटत होतं, जेव्हा देवदूत तिला दिसला आणि त्याने तिला सांगितलं की ती देवाचा पुत्र येशूला जन्म देईल. मला वाटलं, प्रभूने मलाच का निवडलं? मी कोणी विशेष नाही, फक्त एक सामान्य व्यक्ती आहे. प्रभू माझ्या मनातील केवळ पहिलीच इच्छा नाही, तर दुसरीही पूर्ण करत होता. तो लाखो लोकांना वाचवण्यासाठी माझा उपयोग करणार होता.

मी एक पत्र लिहिले आणि ते अंत्यकाळातील भविष्यवाणी करणाऱ्या अनेक सेवाभावी संस्थांना व माझ्या ओळखीच्या लोकांना पाठवले. त्यात मी त्यांना सांगितले की, ६ जानेवारीच्या अखेरीस किंवा ७ जानेवारीच्या सुरुवातीला 'रॅप्चर' (उद्धार) होईल. मी असे गृहीत धरले होते की प्रभू मला हेच सांगत आहेत आणि केवळ ते पत्र लिहिल्याने लाखो लोक प्रभूला ओळखतील. त्यावेळी मला याची कल्पना नव्हती की ते मला केवळ कोड्याचे तुकडे देत होते आणि २५ वर्षांच्या प्रवासाला सुरुवात करून देत होते. मी ६ जानेवारीला जागा होतो आणि प्रभूशी एक अद्भुत संभाषण करत होतो. मला आठवतंय, मध्यरात्रीच्या थोड्या आधी मी त्यांना म्हणालो की मला झोप येऊ लागली आहे आणि ते कधी येतील असे विचारले. त्यांनी मला फक्त आणखी थोडा वेळ थांबायला सांगितले. मध्यरात्रीनंतर काही मिनिटांनी, मी माझ्या सोफ्यावर बसून खिडकीतून बाहेर पाहत होतो, तेव्हा अचानक माझे संपूर्ण शरीर जोरदारपणे थरथरू लागले. हे कदाचित एक मिनिटभर चालले. ते अचानक सुरू झाले आणि अचानकच संपले. माझा पहिला विचार होता की कदाचित ख्रिस्तामधील मृत लोक नुकतेच पुनरुत्थित झाले आहेत आणि आता आपलाही उद्धार होणार आहे. मी प्रभूला विचारले की हे थरथरणे कशामुळे आहे आणि त्यांनी मला फक्त थांबायला सांगितले. सुमारे एक मिनिटानंतर, माझे शरीर पुन्हा जोरदारपणे थरथरू लागले. या दुसऱ्यांदा होणाऱ्या कंपनादरम्यान, माझ्या तोंडात मुंग्या येऊ लागल्या, जसे पाय सुन्न झाल्यावर वाटते, पण ही संवेदना माझ्या तोंडात आणि विशेषतः ओठांभोवती होती. मी प्रभूला विचारले की माझ्या ओठांना मुंग्या का येत आहेत आणि त्यांनी सांगितले की हे तेव्हाचे प्रतीक आहे जेव्हा... **यश्याने परमेश्वराला पाहिले आणि निखारे त्याच्या ओठांना स्पर्शले आणि त्याच्या पापाचे प्रायश्चित्त झाले.** थरथरणे अचानक थांबले. मी भारावून गेले होते आणि या सगळ्याचा अर्थ काय असेल याचा विचार करू लागले. मला वाटले की जणू काही आत्ताच स्वर्गारोहण झाले आहे आणि मी मागे राहिले आहे. माझ्या मनात अनेक प्रश्न होते. प्रभूने आपल्या प्रेमळ बाहूंनी मला वेढले आहे आणि जणू काही तो मला मिठी मारत आहे, असे मला जाणवले. त्याने माझ्यावरील त्याच्या प्रेमाची मला खात्री दिली आणि सांगितले की मी यहुदी सणांचा अभ्यास करावा आणि आता मी झोपायला जाऊ शकते.

मला वाटले की तो दुसऱ्या दिवशी सकाळी मला सर्व काही समजावून सांगेल, म्हणून मी झोपायला गेलो आणि झोपी गेलो. दुसरा दिवस आला आणि गेला, पण काहीच स्पष्टीकरण मिळाले नाही. आणि जवळजवळ १२ वर्षे प्रत्येक दिवस येत-जात राहिला, पण काहीच स्पष्टीकरण मिळाले नाही. प्रभूने काय सांगितले होते हे मला माहीत होते आणि मी सणांचा अभ्यास केला आणि सर्व काही समजून घेण्याचा प्रयत्न केला, पण मला ते जमलेच नाही. त्या १२ वर्षांमध्ये मला खूप एकटे आणि गोंधळलेले वाटत होते आणि प्रभू मला फक्त वाट पाहण्यास सांगत होता आणि सांगत होता की एक दिवस माझ्या सर्व प्रश्नांची उत्तरे मिळतील आणि मला सर्व काही समजेल. त्या १२ वर्षांमध्ये खरोखर घडलेली एकमेव गोष्ट म्हणजे, २००५ मधील प्रायश्चित्ताच्या दिवसाच्या १२९० दिवस आधी, २००२ च्या वसंत ऋतूमध्ये 'चर्च ऑफ द नॅटिव्हिटी'वर छापा टाकण्यात आला. प्रभूने मला दाखवले की हा तोच मंदिराचा किल्ला होता, ज्याला सशस्त्र दलांनी अपवित्र केले होते आणि मतय २४ मध्ये येशूने उल्लेख केलेले हेच ते पवित्र स्थान होते. मला माहीत होते की एक दिवस, विनाश घडवणारी घृणास्पद गोष्ट तिथे घडेल. त्याशिवाय, मला सातवे... तो दिवस महत्त्वपूर्ण होता आणि मला हेही समजले की आपण सृष्टीच्या निर्मितीनंतरच्या ६००० वर्षांच्या अखेरीस जगत होतो आणि नवीन सहस्रकाची सुरुवात

करण्यास सज्ज होतो. या सर्व गोष्टी एका कोड्याचे तुकडे आहेत, हे मला अजूनही माहीत नव्हते.

जुलै २०१२ मध्ये, जेव्हा प्रभूने मला विचारले की मी त्याच्यासोबत नृत्य करण्यास तयार आहे का, तेव्हा तो माझ्याशी या गोष्टींविषयी पुन्हा बोलू लागला. त्याने मला सातव्याकडे नेले मंडपांचा दिवस. ऑगस्ट २०१२ मध्ये याच वेळी मी माझे यूट्यूब चॅनल सुरू केले. पुन्हा एकदा, मी असे गृहीत धरले की तो मला सांगत आहे की सातव्या दिवशी रॅप्चर (उद्धार) होईल. मंडपांचा दिवस. जेव्हा तसे झाले नाही, तेव्हा मला राग आला आणि मी प्रभूला विचारले की तो माझी फसवणूक करत आहे. दोन दिवस रागावल्यानंतर आणि दुखावल्यानंतर, मी प्रभूकडे परत आलो आणि माझ्या वाईट वृत्तीबद्दल मला वाईट वाटत असल्याचे सांगितले व त्याची क्षमा मागितली. त्याने विचारले की मी पुढे जाण्यास तयार आहे का. मला धक्काच बसला. मला वाटले होते की माझे सर्व संपले आहे आणि तो माझी फसवणूक करत आहे असे वाटत असले तरी मी त्याची आज्ञा पाळीन आणि त्याचे अनुसरण करीन की नाही हे पाहण्यासाठी ही सर्व एक प्रकारची परीक्षा होती. म्हणून मी त्याला सांगितले की हो, मी पुढे जाण्यास तयार आहे – तरीही मला याची अजिबात कल्पना नव्हती की या सर्व गोष्टी म्हणजे त्याने मला दिलेले कोड्याचे तुकडे होते, ज्यांचा अर्थ अनेक वर्षांनंतर अखेरीस स्पष्ट होणार होता. त्याने मला दाखवलेली पुढची तारीख सातवी होती. हनुक्काचा दिवस. मला खात्री आहे की तुम्ही आधीच अंदाज लावला असेल – त्या दिवशीही काहीच घडले नाही. पण आतापर्यंत, मला जाणवू लागले होते की हे प्रकरण कुठल्यातरी दिशेने जात आहे.

१४ फेब्रुवारी २०१३ रोजी, मी माझ्या सेवा केंद्रात गेले होते आणि कोणीतरी माझ्या कार्यालयात येऊन मला एक भेटवस्तू दिली. ते म्हणाले की, कोणीतरी नुकतेच येऊन गेले होते आणि त्यांनी ही भेटवस्तू मला देण्यास सांगितले होते. माझी एक मुलगी माझ्यासोबत कार्यालयात होती आणि तिने विचारले की, मला काय वाटते ही काय भेटवस्तू आहे. मी पटकन म्हणाले, “हे एक कोडे आहे.” मला हे कसे कळले याची मला कल्पना नाही, पण मला फक्त जाणवले की हे एक कोडे आहे, जरी मला यापूर्वी कधीही भेट म्हणून कोडे मिळाले नव्हते. मी ते उघडले, आणि खरोखरच, ते एक कोडे होते. मला वाटले, अरे, हे विचित्र आहे. त्यावर नाव नव्हते. ते कोणी पाठवले आहे याची काहीच कल्पना नव्हती. मी घरी गेले आणि काही तासांतच ते सोडवले. मी आतापर्यंत सोडवलेले ते सर्वात विचित्र कोडे होते, ज्यात कोपण्याचे किंवा कडेचे तुकडे नव्हते आणि सर्व तुकडे वेगवेगळ्या आकारांचे आणि मापांचे होते. काही तुकडे खूप मोठे होते तर काही अगदी लहान. ते एक सुंदर कोडे होते आणि त्याकडे पाहताना मला प्रभूच्या उपस्थितीची जाणीव झाली. मला माझ्या आजीची आणि मला पडलेल्या स्वप्नाची आठवण झाली. माझ्या लक्षात आले की तो व्हॅलेंटाईन डे होता. आणि तेव्हा माझ्या लक्षात आले की हे सर्व एक कोडे होते आणि परमेश्वर मला एकेक तुकडा देत होता आणि एक दिवस हे सर्व एकत्र जुळून येईल आणि त्याचा पूर्ण अर्थ लागेल.

फेब्रुवारी २०१३ च्या त्याच महिन्यात, श्री. ओबामा यांनी जेरुसलेमला जाण्याची आपली योजना जाहीर केली. काही भविष्यवाणीच्या वेबसाइट्सवर अशी बरीच चर्चा होती की, ते कदाचित टॅपल माउंटवर उभे राहतील आणि तेच 'विनाशाची घृणास्पद वस्तू' असेल. मी असे वाचायला सुरुवात केली की, काही लोकांच्या मते २००९ हे डॅनियलच्या सत्तराव्या वर्षाची सुरुवात होती. आठवड्यात पाहिले की सातव्या दिवशी श्री. ओबामा यांची नोबेल शांतता पुरस्कार विजेते म्हणून निवड झाली होती. २००९ मध्ये मंडपांच्या दिवशी त्यांना पुरस्कार देण्यात आला आणि त्यानंतर किसलेव महिन्याच्या २४ तारखेच्या काही तास आधीच त्यांना तो पुरस्कार देण्यात आला. मी पाहिले की, हा गगन २ मध्ये, परमेश्वराने

आकाश आणि पृथ्वीला हादरवून सर्व राष्ट्रांच्या इच्छितांना स्वतःकडे आणण्याच्या संदर्भात नेमक्या त्याच तारखांचा उल्लेख आहे. श्री. ओबामा यांची नोबेल शांतता पुरस्कार विजेते म्हणून निवड झाल्यापासून मी १२६० दिवस मोजले आणि २२ मार्च, २०१३ या तारखेपर्यंत पोहोचलो. मी स्वतःशीच म्हणालो, जर श्री. ओबामा त्या तारखेला बेथलेहेमला गेले आणि 'चर्च ऑफ द नॅटिव्हिटी'मधील गुहेत उभे राहिले, तर ती विनाशाची घृणास्पद गोष्ट आहे आणि याचा अर्थ असा की त्यानंतर लगेचच विनाश होईल, ज्यामध्ये 'रॅप्चर' (उद्धार) घटनेचा समावेश असावा. पण त्या वेळी, श्री. ओबामा यांनी फक्त जेरुसलेमला जाण्याचा उल्लेख केला होता आणि बेथलेहेमला जाण्याबद्दल काहीही सांगितले नव्हते. जेव्हा त्यांनी अखेरीस 'चर्च ऑफ द नॅटिव्हिटी'ला जाण्याची आपली योजना जाहीर केली, तेव्हा माझा विश्वासच बसला नाही. अखेर ते घडत होते.

तुमच्यापैकी काहींना आश्चर्य वाटत असेल की, श्री. ओबामा यांचे त्या गुंफेत उभे राहणे परमेश्वराच्या दृष्टीने घृणास्पद कसे होते आणि त्यामुळे रोजचा यज्ञ कसा थांबला. तर, दररोज, शेकडो आणि अनेकदा...टीजगभरातील हजारो लोक ख्रिस्तजन्माच्या चर्चजवळ यज्ञार्पण करण्यासाठी रांगेत उभे राहतात. पीत्यांच्या पापांची किंमत चुकवण्यासाठी आणि त्यांना देण्यासाठी पृथ्वीवर आल्याबद्दल परमेश्वराचे आभार मानण्यासाठी अर्पण करा. शाश्वत जीवन. हा एक असा यज्ञ आहे जो प्रभूला संतोष देतो. ज्या दिवशी श्री. ओबामा आणि त्यांचे सहकारी तिथे गेले, त्या दिवशी इतर कोणालाही आत प्रवेश करण्याची परवानगी नव्हती. त्या दिवशी स्तुतीचा यज्ञ आणि कृतज्ञतेचे अर्पण थांबले, आणि मी तुम्हाला खात्री देऊ शकतो की, पृथ्वीवर आल्याबद्दल येशूची स्तुती किंवा कृतज्ञता व्यक्त करण्यासाठी ते तिथे गेले नव्हते. ते त्या गुहेत उभे असताना काय घडले असेल हे आपल्याला माहीत नसले तरी, मला याची खात्री आहे की त्यांचे हृदय नम्र नव्हते आणि त्यांनी येशूचे आभार मानले नाहीत किंवा त्यांना प्रभू म्हणून स्वीकारले नाही. मला खात्री आहे की एक दिवस आपल्या सर्वांना नक्की कळेल की श्री. ओबामा त्या दिवशी असे काय म्हणाले, मग ते मोठ्याने बोलले असोत किंवा केवळ त्यांच्या खाजगी विचारांत, जे प्रभूसाठी अत्यंत घृणास्पद होते. ते काहीही असो, ते प्रभूसाठी इतके घृणास्पद होते की त्यामुळे अमेरिका आणि जगाच्या मोठ्या भागाच्या विनाशासाठी ४० दिवसांची उलटगणती सुरू झाली.

हे घृणास्पद कृत्य घडल्यानंतर, प्रभूने मला सातव्याकडे निर्देशित केले. बेखमीर भाकरीचा दिवस. मी दिवस मोजले आणि पाहिले की १२६० आणि १३३५ दिवसांची गणना, ती घृणास्पद घटना घडणार होती त्या वेळेपासून ते विनाश होईपर्यंत ४० दिवसांनी सुरू व्हायला हवी – जसे त्याने निनवेला दिले होते, तसेच तो अमेरिकेलाही ४० दिवसांची सवलतीची मुदत देत होता. मी १२९० दिवस मोजले... घृणास्पद तारखेपासून ते २०१६ मध्ये तुताऱ्यांच्या सणापर्यंत पोहोचले. मी सातव्या दिवसापासून १२६० दिवस मोजले. देवाच्या दिनदर्शिकेनुसार बेखमीर भाकरीचा दिवस आणि २०१६ मध्ये प्रायश्चिताचा दिवस आला. मी त्याच दिवसापासून १३३५ दिवस मोजले आणि २०१६ मध्ये हनुक्काची सुरुवात झाली. दानीएल १२ आपल्याला सांगते की जे १३३५ दिवसांच्या शेवटापर्यंत पोहोचतील त्यांना आशीर्वाद मिळेल आणि हागगय २ आपल्याला सांगते की चोविसाव्या दिवसापर्यंत... नवव्या दिवशी महिन्याच्या, किंवा हनुक्काच्या पूर्वसंध्येला, अंजिराच्या झाडावर फळ आढळत नाही, पण या दिवसापासून पुढे आपल्याला आशीर्वाद मिळेल. तो आशीर्वादित दिवस म्हणजे १३३५ दिवसांच्या गणनेच्या शेवटी येणारा हनुक्काचा पहिला दिवस. सर्व आकडे जुळत होते. मला खूप आनंद झाला होता.

पण २ मे २०१३ हा दिवस कोणत्याही प्रलय किंवा विनाशाच्या घटनेशिवाय येऊन गेला. पुन्हा एकदा, मी खूप गोंधळून गेलो होतो. पण त्या कोड्याचे इतके तुकडे जुळत होते की, ते कोडे फेकून देऊन 'ते बरोबर नाही' असे म्हणणे मला शक्य नव्हते. माझ्याकडून नक्कीच काहीतरी सुटत होते, पण ते काय होते?

सुमारे ५ महिन्यांनंतर, ऑक्टोबर २०१३ मध्ये, मी पुन्हा एकदा प्रभूपुढे माझी निराशा व्यक्त करत होतो आणि

त्यांना विचारत होतो की, जेव्हा पवित्र शास्त्र २ मे २०१३ कडे इतक्या स्पष्टपणे निर्देश करत होते, तेव्हा ते का आले नाहीत. मी म्हणालो, “निनवेने पश्चात्ताप केला आणि तुम्ही तुमचा न्याय लांबवला. हे कोडे तेव्हाच सुटेल जेव्हा अमेरिकेने पश्चात्ताप केला असता, पण त्यांनी पश्चात्ताप केला नाही, मग तुम्ही तुमचा न्याय का लांबवला?” प्रभूंनी उत्तर दिले, “तुम्हाला खात्री आहे का की पश्चात्ताप झालाच नाही?” मी म्हणालो, “हो, मला पूर्ण खात्री आहे की जर अमेरिकेने पश्चात्ताप केला असता, तर मला त्याबद्दल नक्कीच कळले असते.” ते म्हणाले, “तुमच्याकडून एक महत्वाची गोष्ट सुटत आहे. ती शोधा.” त्यामुळे मला आशा मिळाली – कदाचित माझ्याकडून काहीतरी सुटले असावे. म्हणून मी गूगलमध्ये “अमेरिकेचा पश्चात्ताप, मे २०१३” असे काहीतरी टाईप केले आणि मला एक वेबसाईट सापडली, जी ३० एप्रिल रोजी सुरू झालेल्या आणि २ मे २०१३ पर्यंत चाललेल्या या ३ दिवसांच्या प्रार्थना आणि उपवासाच्या कालावधीबद्दल सांगत होती. २४ एप्रिल २०१३ रोजी, जगभरातील चर्चच्या नेत्यांनी ३ दिवसांच्या उपवासाची घोषणा केली आणि किमान २८ राष्ट्रांनी या उपवासात भाग घेतला. मी पाहिले की त्या ३ दिवसांत जगभरातील विश्वासणाऱ्यांनी अमेरिकेवर दया करण्यासाठी प्रभूला आर्ततेने विनवले होते. ३० एप्रिल अमेरिकेत राष्ट्रीय पश्चात्ताप दिन होता आणि २ मे अमेरिकेत राष्ट्रीय प्रार्थना दिन होता. ४० दिवसांच्या परिवीक्षा कालावधीच्या अगदी शेवटी, अमेरिकेवर देवाने दया करावी यासाठी ३ दिवस जगभरातून प्रभूला आर्त हाक दिली गेली. मी रडले. मी हसले. मला हरवलेला दुवा सापडला होता. मग प्रभू म्हणाला, “एस्तेरचे स्मरण कर.” मला आठवले की ती ख्रिस्ताच्या वधूचे प्रतिनिधित्व करणारी निवडलेली कुमारी वधू होती आणि तिने आपल्या लोकांना ३ दिवस उपवास करण्यास सांगितले कारण त्या सर्वांची हत्या होणार होती. उपवासाच्या तिसऱ्या दिवशी तिने आपला जीव धोक्यात घालून आपल्या लोकांना विनाशापासून वाचवण्यासाठी राजाकडे धाव घेतली आणि शेवटी, तिची विनंती मान्य झाली आणि तिचे लोक वाचले. मला योना आणि एस्तेरच्या कथेची पूर्वसूचना दिसली आणि माझ्या लक्षात आले की प्रभू आपला न्याय लांबवत होता. आणि मग मला मत्तय २५ आणि प्रकटीकरण १० मध्ये दिसले की हा विलंब पवित्र शास्त्रात आढळतो. म्हणून मी हा विलंब कधी संपेल हे शोधायला निघाले.

सर्व गोष्टींवरून असे सूचित होत होते की २०१६ हे दानीएलच्या सत्तराव्या वर्षाचे शेवटचे वर्ष होते. आठवडा. प्रभू केवळ आपला न्यायनिवाडा पुढे ढकलत होता, जसे त्याने मत्तय २५ आणि प्रकटीकरण १० मध्ये सांगितले होते, आणि संकटाचे दिवस कमी करत होता, जसे त्याने मत्तय २४ मध्ये सांगितले होते.

जेव्हा २०१६ चा हनुक्का येऊन गेला, तेव्हा मला वाटले की आता सर्व काही संपले. अर्थात, आपण दानीएलच्या सत्तराव्या अध्यायात नव्हतो. अजून एक आठवडा बाकी होता आणि २००९ ते २०१३ दरम्यान घडलेल्या या सर्व घटना भविष्यात जे घडणार होते त्याची केवळ एक पूर्वसूचना असावी. पण कुठेतरी मला माहित होतं की हे बरोबर नाही आणि मला माहित होतं की प्रभूनेच मला या गोष्टी दाखवल्या होत्या आणि माझ्याकडून अजूनही काहीतरी सुटत असावं.

तेव्हापासून आता नऊ वर्षांहून अधिक काळ लोटला आहे. नऊ वर्षांहून अधिक काळ, आपण देवाच्या कालक्रमानुसार कोठे आहोत हे समजून घेण्याचा मी प्रयत्न करत आहे. माझा विश्वास आहे की, ७ जानेवारी २००९ च्या रात्री मला जे दोन धक्के बसले, ते तुताऱ्यांच्या सणाच्या सातव्या दिवसाकडे आणि तीन दिवसांनंतर येणाऱ्या प्रायश्चिताच्या दिवसाकडे निर्देश करण्यासाठी होते. दानीएलच्या सत्तराव्या सप्ताहात, प्रत्येक दिवस एका वर्षाच्या बरोबर आहे. त्या रात्री मला बसलेला पहिला धक्का या कोड्यातील सातव्या वर्षाचे प्रतिनिधित्व करतो. जर तुम्ही माझे पुस्तक वाचले, तर तुमच्या लक्षात येईल की २०१६ हे या कोड्यातील सातवे वर्ष होते. परंतु, जसे आपण जुन्या करारात दोनदा सात वर्षांचा कालावधी दुप्पट झाल्याचे (याकोब आणि योसेफ यांच्या कथा) पाहिले, आणि तसेच जुन्या करारात दोनदा बेखमीर भाकरीचा सण आणि मंडपांचा सण सात दिवसांवरून चौदा दिवसांपर्यंत दुप्पट झाल्याचे पाहिले, त्याचप्रमाणे माझा विश्वास आहे की प्रभूने दानीएलच्या सत्तराव्या सप्ताहाला केवळ एकाऐवजी दोन सात-वर्षांच्या कालावधीत दुप्पट केले. जुबिलीच्या पुस्तकात आपण पाहतो की, आदम आणि हव्वा पतन होण्यापूर्वी सात वर्षे बागेत होते.

माझा विश्वास आहे की २०१६ हे वर्ष, म्हणजेच दानीएलच्या सतराव्या सप्ताहाच्या पहिल्या आठवड्याचा शेवट, सृष्टीच्या निर्मितीपासूनच्या ६००० वर्षांचा शेवट होता. माझा विश्वास आहे की २०२३ हे जुबिलीचे वर्ष होते आणि मानवाच्या पतनापासूनच्या ६००० वर्षांचा शेवट होता.

तथापि, प्रभूने आपल्या अद्भुत कोड्यात आणखी ३ दिवस (वर्षे) जोडले. याची पूर्वसूचना आपल्याला दानीएलच्या पहिल्या पुस्तकात मिळाली होती, जेव्हा दानीएल आणि त्याचे मित्र राजाच्या सेवेत दाखल होण्यापूर्वी तीन वर्षांच्या प्रशिक्षण कालावधीतून गेले होते. याची पूर्वसूचना आपल्याला हानुक्काच्या कथेतही मिळाली होती, जेव्हा इ.स.पूर्व १६५ मध्ये हानुक्काच्या सणादरम्यान मंदिर शुद्ध होण्यापूर्वी यहूदी लोक ३ वर्षांसाठी डोंगरांमध्ये पळून गेले होते.

दुसऱ्या सात वर्षांच्या कालावधीतील सातवे वर्ष (२०२३) हे एका मोठ्या उलथापालथीच्या घटनेचे वर्ष असणार होते, परंतु ते दहाव्या वर्षापर्यंत (२०२६) पुढे ढकलण्यात आले, जो प्रायश्चित्ताचा दिवस आहे. याच दिवशी आपण प्रभूला पाहतो आणि आपल्या पापांचे प्रायश्चित्त होते, जसे यशयाने प्रभूला पाहिले आणि त्याच्या पापांचे प्रायश्चित्त झाले.

२०१६ पासूनची ही दहा वर्षांची प्रतीक्षा दानीएलच्या पहिल्या पुस्तकात आपल्याला सूचित केली होती, ज्यात दानीएल आणि त्याचे मित्र स्वतःला अपवित्र होऊ नये म्हणून दहा दिवसांच्या परीक्षेचा काळ सहन करतात. प्रकटीकरण २:१० मध्ये अशाच आणखी एका दहा दिवसांच्या काळाचा उल्लेख आहे, ज्यात जे ख्रिस्ताशी एकनिष्ठ राहतात त्यांना जीवनाचा मुकुट मिळतो. प्रकटीकरण १४ मध्ये आपण वाचतो की जे स्वतःला अपवित्र करत नाहीत, त्यांना प्रभूला प्रथमफळ म्हणून अर्पण केले जाते आणि स्वर्गीय सियोन पर्वतावर नेले जाते. इब्री १२ मध्ये या स्वर्गीय सियोन पर्वताविषयी आणि आकाश व पृथ्वीच्या कंपनाच्या वेळी जे वाचतात त्यांच्याविषयी सांगितले आहे.

माझा विश्वास आहे की २०२६ हा “प्रभूचा दिवस” आहे आणि जे प्रथमफळांच्या उत्थापनात घेतले जातील, त्यांच्यासाठी हे ते वर्ष असेल जेव्हा आपण त्याला समोरासमोर पाहू आणि आपल्या पापांचे प्रायश्चित्त केले जाईल. जे महासंकट सहन करण्यासाठी मागे राहतील, ज्याचा कालावधी साडेतीन वर्षांवरून केवळ ५ महिन्यांपर्यंत कमी करण्यात आला आहे (पहा प्रकटीकरण ९ आणि मत्तय २४:२२), त्यांना प्रभूजवळ नेले जाण्यापूर्वी देवाच्या दिनदर्शिकेनुसार किसलेव महिन्याच्या चोविसाव्या दिवशी, म्हणजेच १/२ जानेवारी, २०२७ पर्यंत वाट पाहावी लागेल.

माझा विश्वास आहे की, १५/१६ ऑगस्ट, २०२६ रोजी, म्हणजेच नव्या द्राक्षारसाच्या प्रथमफळांच्या उत्सवाच्या दिवशी, आपण पहिले संकट आणि पहिले उत्थापन/कापणी पाहू. त्यानंतर १/२ जानेवारी, २०२७ रोजी, म्हणजेच नव्या सहस्रकाच्या सुरुवातीला, दुसरे संकट आणि दुसरे उत्थापन/कापणी होईल. माझा विश्वास आहे की तिसरे संकट म्हणजे हानुक्काच्या दोन आठवड्यांच्या विवाह उत्सवाच्या शेवटी ख्रिस्ताचे पृथ्वीवर दुसरे आगमन असेल आणि ते १७ जानेवारी, २०२७ रोजी घडेल. माझा विश्वास आहे की, पहिल्या महिन्याच्या सतराव्या दिवशी ख्रिस्ताचे पुनरुत्थान आणि पहिल्या महिन्याच्या सतराव्या दिवशी नोहाचे जहाज स्थिरावणे, या घटनांद्वारे या घटनेची पूर्वसूचना आपल्याला देण्यात आली होती. माझा विश्वास आहे की, ९ जानेवारी २०२७ रोजी, हानुक्काच्या सातव्या दिवशी, ख्रिस्ताची वधू राजा येशूबरोबर पृथ्वीची सह-शासक म्हणून राज्याभिषेक करेल. याचे सूतोवाच आपल्याला निवडलेल्या कुमारी एस्तेरला राणी म्हणून राज्याभिषेक झाल्याच्या घटनेतून मिळाले होते, जो पुढे हानुक्काचा सातवा दिवस ठरला. प्रकटीकरणातील ३ दुःखद घटनांच्या या अचूक तारखांपर्यंत पोहोचण्यासाठी पवित्र शास्त्र आपल्यासमोर हे कोडे कसे मांडते, हे पाहण्यासाठी मी तुम्हाला माझे पुस्तक किंवा पुस्तकाचा सारांश वाचण्यास प्रोत्साहित करतो. देव तुम्हाला आशीर्वाद देवो आणि मी तुम्हाला लवकरच भेटण्यास उत्सुक आहे!